

Sjedim u tišini sobe, oko mene mladi u molitvi. Po sobi razbacane slike Isusa kao da osluškuju našu molitvu. Ustajem i uzimam jednu sliku kao inspiraciju za intimniju, osobnu molitvu. Na slici ulica nekog grada s dva prolaznika i plakatom Isusova lica na stupu. To dvoje putnika prolaze uz neka otvorena vrata uz rub ceste. Otvorena vrata su poziv za ulazak kroz njih, no ovo dvoje kao da ne misle o tom pozivu. Moje misli vraćaju se na Isusa. Njegove oči pune miline i utjehe, pune ljubavi za grad i ljude u njemu. Predivno je znati da je Isus prisutan dok hodamo gradom, Njegove oči uvijek su na nama. Vide li ljudi te oči? Ta slika Isusa na plakatu podsjetila me na Božju ljubav prema gradovima.

Samo nekoliko dana nakon te molitve i slike što se utisnula u moje sjećanje, po Dublinu su procvjetali plakati po stupovima. Bilo je vrijeme izbora, a na plakatima lica predstavnika stranaka. Ubrzo sam se sprijateljila s njima, barem se tako činilo. Hodaš tako dan za danom ulicom punom lica koja se prijateljski smješkaju i pomisliš da poznaješ te ljude. No nikad ništa ne govore, ni dobar dan, ni ništa! I da ih pitaš što ima danas, rekli bi vjerojatno, evo ništa, ulica i dalje ista. Gledam u njihove oči i uviđam kako im ne vjerujem kao Isusovima očima. Gladam i pitam se što mi njihove oči govore, imaju li i oni suosjećanje i ljubav prema gradovima? Vidim li išta od onoga što mi Isusove oči poručuju u njihovim očima? Ne bez napora. Ne poznam ih, to je točno, možda sumnja i nedostatak povjerenja dolazi od tuda. U očima onih koje poznajemo i kojima vjerujemo, vidimo više utjehe no u očima onih koji su nam stranci. Ipak, jedan čovjek među tim političarima imao je sličnost s Isusom, kao da je zračio povjerenjem! A opet, možda je to prepoznato povjerenje povezano s time da me podsjetio na mog tatu. Od tog dana kao da sam susretala pogled svog tate svaki put dok bih prolazila svojom dublinskom ulicom. Misao da imam i «dublinskog tatu», ili da je moj tata na plakatima u Irskoj, bila mi je baš nekako simpatična.

Sve je to bilo ove godine nešto prije ljeta. Sada je predizborna priča aktualna u Hrvatskoj. Ne znam imate li plakate političara po ulicama, no vrijedi se pitati što vidite u njihovim očima. Svi smo stvoreni na sliku Božju, prepoznamo li to u onima koji vode našu zemlju, cijenimo li ih kao

one koji su, pa makar i nesavršeno, odraz Onoga koji nas toliko ljubi? Oči i njihova vizija odraz su srca, zrcale srce osobe onim što poručuju. Isusovo srce prepuno milosti za svakog od nas, prepuno ljubavi za države, gradove i njihove ljude, gleda na nas svakodnevno. Dopustimo Mu da nas gleda, da nas mijenja svojim pogledom, da nas čini sličnijima Njemu. I pokušajmo u svakome prolazniku, političaru, starcu, djetetu, prepoznati otiske Stvoritelja i prihvatiti jedni druge kao iz Njegovih ruku darovane.